

den naturlige Følge af, at vi alle Vegne forlange, at hvor der sælges udenlandske Levnedsmidler, skal det opgives, at de ere udenlandske, maa være den, at dette ogsaa maa gælde den svenske Mælk. Hvad Kvaliteten angaar, er det jo gjort gældende, at denne staar fuldt ud paa Højde med den danske Mælk. Det forlanges endogsaa, at den svenske Mælk skal være pasteuriseret. Altsaa, Paabudet om, at svensk Mælk skal være mærket „udenlandsk” eller „svensk” — det sidste vilde være heldigst — betyder i Virkeligheden ingen Ulempe for den svenske Mælk, men det er dog ret naturligt, at vi hævde dette Paabud ogsaa overfor denne Vare, naar vi ellers alle Vegne forlange Nationalitetsbetegnelsen.

I § 27 er der et Par enkelte Punkter, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Der staar i sidste Stykke af denne Paragraf: „den, der modtager indført Smør, der ikke er stemmende med denne Lovs Forskrifter, kan dog frigøre sig for Ansvar, naar han, forinden Varen udleveres fra Toldvæsenet, anmelder Sagen for Politiet, der uopholdelig skal tilstille vedkommende Smør- og Margarineinspektør Meddelelse om den skete Anmeldelse, og Landbrugsministeren kan i saa Tilfælde tillade, at Smørret under fornøden Kontrol tilbageendes til Afsenderen forsynet med en af Landbrugsministeren foreskrevet Mærkning eller, for saa vidt angaar Smør med over 16, men ikke over 20 pCt. Vand, indføres efter at være forsynet med Mærkningen „Vandsmør”. Der forlanges altsaa, at vedkommende Smørkøbmand, Importør, for at frigøre sig for Ansvar skal lade Smørret undersøge, før det er udleveret af Toldvæsenet, det vil sige direkte paa Havnepladsen, paa Kajen, ved Dampskibsbroen. Nu drejer det sig jo her om store Mængder, idet der hver Uge indføres flere Tusind Fustager finsk Smør, og da det er nødvendigt, at hver enkelt Fustage undersøges, naar Importøren skal kunne sikre sig, finder jeg, at denne Bestemmelse er det for Købmændene næsten umulig at praktisere. Jeg vil derfor haabe, at der kan findes en anden Form, hvorved det muliggøres dem at kunne frigøre sig for Ansvar, hvilket de efter min Mening ikke kunne efter den Bestemmelse, der findes her i Lovforslaget.

Endelig mener jeg ogsaa med Hensyn til § 29, som har været berørt af flere ærede Talere, at det er noget haardt, at det kun er den første Køber, der kan vælte Ansvar til tilbage paa Mejeriet, paa Producenten, hvorimod anden-, tredje- og fjerde-

haands Købere ere afskaarne derfra. En Artikel som Smør skifter jo Ejer i Løbet af ganske kort Tid. Naturligvis maa det være Forudsætningen for at lade Mejeriet beholde Ansvar, at Smørret ikke har lidt Overlast eller paa nogen Maade har været udsat for skadelig Indflydelse, som har forringet dets Kvalitet, men at det er i samme Forfatning, som da det blev udleveret fra Mejeriet. Det kan jo meget vel tænkes, at Smørret i Løbet af 1—2—3 Dage er gaaet gennem flere Hænder, og de senere Sælgere skulde da efter denne Bestemmelse være ganske afskaarne fra at have Regres til Mejeriet, men maa søge denne ad den langsommelige Vej gennem de forskellige Sælgere. Jeg henleder Opmærksomheden paa dette Punkt, for at der mulig her kunde komme en Ændring, som kunde tilfredsstille, om jeg saa maa sige, det almindelige Retfærdighedskrav.

Der er endelig et for saa vidt mindre betydende Punkt, jeg skal henlede Opmærksomheden paa. Skønt der i det andet Ting er blevet foretaget adskillige sproglige Ændringer, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig, at der i § 2, 2det Stykke, hvor der er Tale om „Vandsmør”, indeholdes en Gentagelse. Jeg tror, at der vil kunne udelades omtrent et helt Punktum, som synes at indeholde en Gentagelse.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg ligeledes tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme og velvillig Behandling.

A. Lund: Der er her talt om mangt og meget, som indeholdes i det foreliggende Lovforslag. Jeg kunde derimod have Lyst til at berøre et Forhold, som ikke er omtalt i Lovforslaget, men som i Virkeligheden staar i lige saa nøje Forbindelse med dette Lovforslag som Drivkraften til et Værk. Ved at gennemlæse dette Lovforslag kommer man let til at tænke paa: Ere Landbrugets Organisationer nu komne til Erkendelse af, at de ikke selv kunne hævde det danske Smørs Renommé, og have de derfor nu henvendt sig til Lovgivningsmagten? Derved opstaar atter det Spørgsmaal: Vil da Lovgivningsmagten være heldigere? Vil Lovgivningsmagten kunne hævde det danske Smørs Renommé, hævde Lurmærket ikke blot som Nationalitetsmærke, men ogsaa som Kvalitetsmærke? Jeg skal, hvad det indenlandske Marked angaar, henholde mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Ravn). Men derimod angaaende det engelske Marked